

Antal Zsolt: Ne nézz hátra!

Hangos csattanással zárult a felvonó ajtaja. Rövid zuhanás után, ami inkább hatott egy hosszabb zökkenésnek, mintsem egy farral történő becsapódásnak a családi medencébe, a lift lassan ereszkedni kezdett. Pontosan húsz emeletnyit kellett haladnia lefelé ahhoz, hogy az alagsori garázsszintre huppanjon, a föld alá. Ez nem túl hosszú időt vett igénybe, ezért Lucy előkotorta telefonját a kabátja zsebéből, hogy készenlétben tarthassa a kiszállásig. Miután leérkezett, azonnal nyomkodni kezdte a kijelzőt, közben pedig elindult a félhomályban, a kijáráthoz vezető lépcső felé.

Kellemes, hűs levegő fogadta, és szokványosnak mondható csend. A "Vészkijárat" feliratú lámpák zöldellő manóként csüngtek a mennyezetről, mint megannyi figyelmes őrszem, akik arra hivatottak, hogy a rossz útra tévedt halandót megfelelő irányba tereljék. A tartópillérek vetült árnyékai hosszan nyúltak el az egymás mellett sorakozó autók. Azok oldalain és tetőin áthúzva egy sötét, megtört vonalat. Amikor ilyen közegben botorkál az ember, önkéntelenül összeszűkül a gyomra. A hangulat lesújtó, és egyben borzongató is. Ilyenkor a magány is felüti kárörömtől duzzadó arcát, és bőszt vigyorral képünkbe röhög: *Most légy nagy legény!*

A falakat néhol graffitivel díszítették. Már ha lehet dísznek nevezni egy koponyából kilógó vöröslőn püffedt nyelvet, meg egy késekkel teletűzdelt meztelen női alakot. Ezek a művek' legalább kibogozható formával és színvilággal készültek, de a többről ugyanez nem mondható el.

A sötét garázsban siető ártatlan emberek nem érzékelnek különösebbet az egészből. Pedig néma sikolyok közt szánják önmagukat, és nyomorult lelkükkel kötnek némileg rövid keletű barátságot. Többnyire lehajtott fejjel, napi teendőikkel elfoglalva ütik el az időt a lift és autóik, vagy a lift és a kijárat között. Fel nem ismerve a szörnyet a falakon, a fekete, légből terjengő árnyakat, melyek a szellőzőkön át járnak be az épület zugait.

Lucy sem érzett másképp. Annak ellenére, hogy ezt az utat napjában többször is megtette. A rettegés jött, ő pedig reszketve szedte a lábait.

A legelső lépcsőfokra lépett, majd megtorpanva előre-hátra billegett, miközben kezeivel malomkörzészzerű mozdulatokat végzett. Egyensúlyának visszanyerése volt a célja, és nem riadt vissza attól sem, hogy a mellette elviharzó fiatalemberről leszaggassa a kabátot.

– Elnézést! – szólt oda, aztán kínos mosollyal fellépett a következő lépcsőfokra. A férfi magához fogta félig lerángatott dzsekijét, átrohant a parkoló autók között, majd egy fényfoltban köddé vált.

Az ajtó, hát persze. Nézett utána Lucy, amikor még mindig azon tűnődött, hogy a férfi távozása olyan volt, mint Mulder ügynök stílusos lelépése az X- aktákból.

Későre járt. A parkolóház az estekre thrillertanyává változott. Persze csak Lucy elméjében. A lány kilencre ment dolgozni, és ilyenkor az összes hullajó sztorit részletgazdagon elevenítette fel képzelete. Az autók mellett haladva rémséges pofák fogatlan vagy épp fogas mosolya kísérte. A hátsó üléseken bomlásnak indult testek szeretkeztek, és néhány kimaradt beállóban vérbe fagyott holttest feküdt. Ez mind nem is lett volna gond, ha a lány nem félt volna annyira, mint amennyire igen. A gyermekkorából visszamaradt kép zavarta legfőképp; az őt mereven bámuló szempár, ami mindig egy nem számított irányból figyelte mozdulatait. Most is szúrta, mellesleg a háta közepét, de tehetetlenségét eltaszítva továbbra is a megszokott tempóban haladt a kijárat felé.

– Kisasszony! – visszhangzott mindenütt, Lucy pedig úgy összerezett hallatán, hogy még a tenyere is benedvesedett. Felkészítve magát a legrosszabb horrorszemétre, lassan megfordult. Maga elé képzelt egy furcsa, nyúlványait tekergető galaktikus szörnyeteget, mint a mélytengeri kalmár, mely halálba fojtani készül egy békésen szunnyadó ámbráscetet. *Az idő végtelen.* Jött a gondolat, aztán a füllentésre folytatólagosan rámagyarázott valamit: *Legalábbis annak tűnik. Ha nem most, hát máskor.* És igaza lehetett, hiszen megfordulása annyi időt vett el az életéből, mint amennyi elég lett volna a Föld körbejárásához ... akár gyalog is.

A nyirkos szag szellőként csapta meg az arcát. *Ez meg honnan jött?* Tette fel magában a kérdést, de a választ már tudta. A nyitva maradt felvonó ajtaja, és a kijárat között áramló légmozgás jégtüskéi szurkálták bőrét. A fuvallat könnyedén siklott el a főbejárat előtt parkoló Ford oldala mellett, és talán csak a tetőcsomagtartóra erősített ódon karosszék akadályozta némileg előrehaladásában. *Az aljzat nem ellenfél.* Gondolta tovább a hirtelen jött szél útját Lucy, amikor is befurakodott testébe egy nem kívánt érzés. *Kölni? Száz éve nem használnak ilyen illatot! Illatot? Egy frászt, szagot!* A megfordulás, amit akár az élete művének is nevezhetett volna, hiszen sebességével megdöntötte a legkörülményesebb hátranézés világrekordját, abban a pillanatban bekövetkezett. Olyan sebesen, olyan elszántsággal, hogy felfogni sem volt ideje.

A látottak nem varázsolták el. Ami elsőre feltűnt neki, az a cylinder volt az öreg úr fején. Fekete, mint a szmokingja, és középtájon fénylő szalaggal fonták körbe. Másodjára a sétatálcán akadt meg a szeme, amit úgy lóbált maga mellett az ember, hogy Lucy azt hitte, az nyomban elrepül. Néhány másodpercig álltak egymástól két lépésnyire, de a lánynak eszébe sem jutott azon fáradozni, hogy az öreg miképpen került oda. Végül az idegen törte meg a csendet.

– Négy, négy, négy – mondta, majd egészen különös fintorral az arcán, mélyen a lány szemébe nézett.

– Mi van? – kérdezte Lucy.

– Négy, négy, négy.

– Beszéljen érthetően!

– Nézz a lábad elé! – jött a gyors válasz, amire Lucy hátratántorodással reagált. Az öregember hangja megváltozott, mintha több szólammal szólt volna egyszerre, és fel-le ugrált a hangsávok között. Szinte már visított ... visított is.

Mi a jó fene ez? Álmodom, vagy ez a valóság? Miért nem jön már valaki? Sokasodtak a kérdések, és minduntalan olyan érzése támadt, mintha versenyt futna az idővel. Beszűkült a

látótere, a dobogásszerű lüktetés pedig a halántékát verdeste. Vékony nyakán kidagadtak az erek, a kezeit görcsösen ökölbe szorította, de az öreg, aki méltósággal állt előtte, nem mozdult.

– Nézz a lábad elé! Négy lépés előre, négy jobbra, aztán megint előre – Jött az ismétlődő, monoton zaj, mire Lucy a füleire tapasztotta mind két tenyerét. *Ez borzalmas! Mi a franc vagy te?* De a hang visított tovább szüntelenül, mint az égen köröző keselyű éhes kiáltása, mint a farkas kínczó, húst szagató üvöltése.

A világ elcsendesülve várta a beteljesülést. Lucy egyedül ácsorgott a néma parkolószínten, és még mindig rémülten szorította füleire kezeit. A szinte már fájó, hasogató tüsszúrásoktól észre sem vette, hogy az öregembernek közben nyoma veszett. Nem visított már azon a förtelmes hangján, és a botját sem pörgette többé. *Az élet szép ... tényleg szép! A sors valóban létezik, és ki irányítja? Ki irányít bennünket? Vajon meddig élünk még?* Amíg átéléssel gyúrta maga alá a lét apró örömeit, emelte fülei mellől mindkét kezét. Kissé zsibbadtan pirosodtak ki, de Lucy nem törődött ezzel, inkább azon töprengett, hogy mit jelenthet a “négy, négy, négy”.

Néhány álmosan ásító pillanat után úgy döntött, hogy nem megy el dolgozni. Előkereste a telefonját, ami szokás szerint a zsebében lapult, és felütötte a telefonkönyvben a főnöke számát.

– Szia Lucy! Merre vagy?

– Mit szólnál ma egy szabadsághoz?

– Ez már a negyedik lenne a héten.

– Mi?

– Csak azt mondom, hogy az utóbbi négy napból egyet sem dolgoztál.

– Az lehetetlen!

– De bizony így van! Egyébként jól vagy?

– Jól, jól, persze. Akkor?

– Mit akkor?

– Hát megkapom vagy sem?

– Megkapod, és várlak a jövő héten! – ezután a vonal megszakadt.

Süket! Nézett Lucy bambán farkasszemet a telefonnal, majd eltette. *Ez különös! Nem táncoltam volna egész héten? És a nyavalygó öregasszony a harmadikról? Végül is a rúd megvár! RÚD?*

“Nézz a lábad elé! Négy lépés előre, négy jobbra, aztán megint előre”. A mondat keserűen zúgott a lány fejében, és ha akarta volna sem rázza ki onnan, úgy ragaszkodott sejtjeihez. Az a fránya négyes, ami kezd az agyára menni, még ha rövid ideje is ismerkedett meg az öregúrral, hát akkor is. Egyébként nem is volt az ismerkedés, csak amolyan jövők-megyek odapöccintett félszavak. Az az ember hozzászólt, ő pedig hallgatta. Értelmetlen badarságokat fecsegett, ő meg bólogatott, mint egy szobakutya, na meg füleire szorította a kezeit. Talán, ha nem fordul hátra ... talán. De megfordult, és nincs mentség. Még akkor sem, ha szándék annyi volt benne, mint Napóleonban a jóvendőmondás.

Nyugi, nyugi, jól vagyok, most már minden rendben! Fél kilenc még csak, úgyhogy simán beérek. Egy frászt, hiszen nem megyek táncolni ma sem! A rúd megvár! Igen, úgy is unom már. Folyton a

sok piától bűzlő pasit szolgatni, pfff... Ja, a tapizásukat elviselni sem könnyű. Megzavarodtam. Hatalmába kerültem annak a sivitó izének. Ha nem vigyázok rámtekeredik, rongyosra csavar, megfojt, majd plasztikselyembe csomagolt múmiaként vág bele a szemébe. Igen, ezt teszi velem, de előbb nekem kell tennem valamit...

Lucy épp a tornacipőjét bámulta, amikor megcsörrent valami a háta mögött. Egészen halkan, egy apró éjjeli csengő hangján. Dallamos, nevető, de mégis volt benne valami hátborzongató és túlvilági. Kedvelte a túlvilágot. Hite volt a szellemekben, és nem tagadta meg az élet többdimenziós oldalait. De ez a túlvilág most más, ez nagyon is valódi.

A hang bizony továbbra is szólt. Úgy, mint az imént, halkan, és egy Merci csomagtartófedele alól. Nem messze tőle parkolt egy ezüst színű Mercedes, ami lehet, hogy ott sem volt, és csak a lány adrenalintól dagadó idegszájai látták teljes hosszában és szélességében. A fehér csíkos virsligumijaival, a krómozott pálcikákon ücsörgő tükreivel, és az oldalán ékeskedő felirattal együtt. Így is szép volt. Mit szép, gyönyörű. A hatvanegy talán rajtszám, vagy az autó évjára utalhatott. Fekete ponyvateteje feszülve burkolta az utasteret, ahol piros bőr borította még a műszerfal Nap égette felületét is. Három, hatalmas mutatóval szerelt díszműves kör nyújtott támpontot az autó bizonyos funkcióiról, mint a sebesség, üzemanyagszint és a fordulat.

Lucy közelebb lépett, hogy bekukkantson az oldalüvegen át a belső térbe. Oly annyira közel merészkedett, hogy az orra hegyével már-már megérintette az ablakot. – Semmi – motyogta, majd elnézett a kocsi fara felé, ahonnan a hang még mindig az előbbi dallammal érkezett. *A francba! Már megint! Szitkozódott, de hangtalanul. Kinyissam? Kinyitom! Nem,soha! Lucy, ne mondd, hogy soha! Ha megteszem, örökre bánni fogom, ha nem teszem meg, úgyszintén bánni fogom. Gondolkodj, gondolkodj már!*

Halk kattanással nyílt fel a csomagtartófedél, szinte észrevétlenül. A csengő erősödő zaja még elviselhetően kolompolt Lucy dobhártyáján. A lány pupillái kitudszkolták szívérványhártyáit, és ettől úgy nézett ki, mintha két fekete gombot tűztek volna a szemgolyóira. A meglepetés felpörgette tudatát, a látása, szaglása és a hallása is erőteljesebben nyomult, mint valaha. Egyetlen pontra koncentrált, a Mercedes üresen tatóngó csomagterére. Se csengő, se hulla, csak rémület volt. Összeszorult torkán átpréselt valami nyüszögés féjét, de a helyzetén az mit sem változtatott. A csengő már harangként bűgött, és minden egyes ütésére az autó ezüst színű teste megrázkódott. A falak megelevenedtek. Szörnyű, sötét füst gomolygott ki a nyílásokból, és a hang csak erősödött tovább. Vér folyt a szürke mennyezetről, és a meztelen női test kések által szaggatott sebeiből is. *Rémautó! Kialtott fel a lány elméje. Nem, nem, velem nem történhet meg! Kérlek, ne tedd!*

Lucy szempillái meg-meg remegtek. Azon tűnődött, hogy ki merje-e nyitni a szemét vagy sem. Rövid idő múlva megszületett a döntés: *Megteszem!*

Jóleső fény szűrődött be a garázs szint bejárati ajtaján. Egy férfi lépett ki a felvonóból, hangosan köszönt, majd beszállt az autójába. Látszólag nyugalom volt. Néhány türelmetlen autós dudájának hangja szűrődött be az utca felől. A falakat díszítő graffitik békésen punnyadtak, és

hirdették alkotójuk lázadó, harci szellemét. A lány nem ezt a képet várta. A borzalmat kereste mindenütt. Félelméből ébredve próbálta újjáértékelni életét. Nem értette mi történt vele. Nem értette, hogy miként keveredtek össze a napjai, hogy ki volt az öregúr, hogy mit akart, hogy mi ez az egész egyáltalán. Megfordult az utca irányába, és elhatározta, hogy ha már dolgozni nem megy, akkor felkeresi Susan-t, és együtt beülnek valamelyik közeli bárba. Elfogyasztanak néhány pohár martinit, kibeszélik Roland dagadó izmait és cérnavékony hangját, meg Jane-t a szakadt ribancot, aki elsőként ostorozza be a város új kanjait, majd jót röhögnek az egészen. Az ötlet jónak tűnt, és felvidította. Olyannyira, hogy a figyelme teljes mértékben elterelődött a garázsra. Jól is volt ez így. Már csak egyetlen apróság maradt hátra, de mivel megfogadta, hogy nem fordul hátra, így azt sem láthatta, hogy a felvonó melletti szellőzőn keresztül fekete füst áramlik, és egy sziluett bontakozik ki annak karmai közül.

Kilépett a járdára. Megütötte az este hűvös levegője, amiből gyorsan, hatalmasat szippantott, mintha életében többször nem érezhetné át ugyanezt. Autók zúgtak el mellette, ő pedig mosolygott. Odaadta lényét a városi forgatagnak, és élvezte az összes felé áramló impulzust. Boldog volt. Már az sem érdekelte, hogy egyszer haza kell mennie, és útja majd a garázon keresztül vezet.